

Integritatea ființei umane

Notă de prezentare ... ix

1. Acum ... 1
2. Acumularea ... 4
3. Adaptarea ... 8
4. Adversarul ... 12
5. Afecțiunea ... 15
6. Alimentația ... 18
7. Alte degradări ... 22
8. Aluzia ... 25
9. Amăgirea ... 28
10. Ambiția ... 30
11. Apatia ... 33
12. Aprofundarea ... 36
13. Ascetismul ... 39
14. Așteptarea ... 42
15. Atenția ... 46
16. Austeritatea ... 50
17. Aversiunea ... 53
18. Binele și răul ... 55
19. Bogăția ... 58
20. Bucuria ... 62
21. Coborârea spre adâncuri ... 64
22. Comuniunea ... 67
23. Cooperarea ... 70
24. Creația ... 72
25. Cutremurul ... 75
26. Decepția ... 77
27. Dedublarea ... 80
28. Degradarea psihică ... 85
29. Demonul ... 87
30. Destinul ... 92
31. Deșertăciunea ... 95
32. Dezordinea ... 98
33. Distracția ... 101
34. Diviziunea ... 104
35. Drumul vieții ... 106

36. Evenimentul ... 110
37. Evoluția ... 112
38. Frica ... 117
39. Frumusețea ... 120
40. Gelozia ... 122
41. Golirea eului ... 125
42. Identificarea ... 128
43. Imitarea ... 132
44. Închisoarea ... 134
45. Îndoiala ... 137
46. Înflăcărarea ... 140
47. Întâlnirea ... 142
48. Înțelegerea ... 145
49. Invidia ... 148
50. Ispita ... 150
51. Lenea ... 153
52. Liberul arbitru ... 156
53. Memoria ... 159
54. Minciuna ... 163
55. Modelul ... 166
56. Necunoscutul ... 168
57. Obiceiul ... 171
58. Obişnuința ... 174
59. Oboseala ... 176
60. Obsesia ... 179
61. Ordinea ... 182
62. Orgoliul ... 184
63. Pălăvrăgeala ... 187
64. Plictiseala ... 190
65. Predicatorul ... 192
66. Presentul ... 195
67. Prietenia ... 197
68. Privitul ... 200
69. Privitul în oglindă ... 203
70. Provocarea ... 206
71. Raza de lumină ... 209
72. Răsfățul ... 213
73. Războiul ... 216

74. Reacția ... 219
75. Revenirea ... 222
76. Revoluția ... 224
77. Rezistența ... 228
78. Rugăciunea ... 230
79. Satisfacția ... 233
80. Să uităm plăcerile ... 235
81. Scuza ... 237
82. Selecția cerebrală ... 240
83. Sentimentul ... 243
84. Senzația ... 246
85. Senzualitatea ... 248
86. Singurătatea ... 251
87. Slăvirea ... 253
88. Speranța ... 256
89. Spontaneitatea ... 258
90. Stăpânirea de sine ... 260
91. Stăruința ... 263
92. Știutul ... 266
93. Succesul ... 268
94. Talismanul ... 271
95. Teama de moarte ... 273
96. Timiditatea ... 277
97. Transformarea psihică ... 279
98. Un nou popas ... 282
99. Un test ... 285
100. Ura ... 287
101. Voința ... 289
102. Zgomotul ... 292

Cândva, foarte de mult, cu miliarde de ani în urmă, din Eterna Lumină, o mică Scânteie, aidoma Sursei, urmând Legea Dragostei, s-a coborât în lumea materiei brute, spre a împlini un tainic destin.

După ce a parcurs cele două regnuri: mineral și vegetal, iată că ajunge, în final, în regnul animal. De la cea mai elementară formă de viață se urcă din specie în specie, totdeauna aspirând spre structuri tot mai elevate, până ce ajunge la ființa om. Acest urcuș nu se putea realiza decât prin adaptări la condițiile aspre climatice, procurarea anevoioasă a hranei și lupta contra altor forme de viață mai puțin evolute. Vitregia acestor factori – potrivnici unei existențe liniștite – au silit structura umanoidă să-și creeze mecanisme specifice de supraviețuire. Experiențele acumulate de fiecare dată, de fiecare generație, s-au transmis ereditar, dând naștere actualei ființe umane.

Actuala ființă umană, așa cum se manifestă ea astăzi, funcționează potrivit celor trei însușiri fundamentale: afectivitate, intelect și voință.

Întrebarea pe care ne-o punem este aceea de a descoperi dacă noi înșine funcționăm sau nu funcționăm logic, rațional, în concordanță cu Adevărul Absolut, pe care ni-l impune „Binele general al întregii societăți umane”?

Dacă fiecare dintre noi apreciază ca perfect normală atitudinea egoistă a insului, în raport cu restul societății, concluzia este pe cât de dureroasă, pe atât de păgubitoare. În acest nefericit caz nu este nimic de făcut. Vom continua să ne adaptăm, în mod constant, la comportamentul psihologic în care primează interesul personal, familial, de grup: etnic, politic, religios etc.

Această adaptare psihologică ne degradează în primul rând pe noi înșine și, prin noi, întreaga colectivitate umană. Fiindcă noi și lumea suntem părți componente ale unuia și aceluiasi suflet omenesc. și fiecare comportare a unuia dintre noi va crea un șir de reacții, cu urmări nefaste, asupra tuturor semenilor.

Dacă pe plan fizic, adaptarea se înscrie ca o necesitate impusă chiar de supraviețuire, pe plan psihologic, dimpotrivă, ea se vedește ca o adevărată calamitate morală. și iată și motivația acestei afirmații.

Când acordăm importanță exagerată bogăției materiale sau depozitului memorial – adică înscrisurilor intelectuale – relațiile cu semenii noștri vor fi condiționate de aceste două acumulări. Săracul invidiază pe cel bogat, iar acesta din urmă disprețuiește pe cel nevoiaș.

La fel și știutorul, fie el filozof, savant sau acel intelectual posesor de diplome și alte titluri academice, vor privi restul lumii, de undeva, de pe o înălțime imaginară. Asemenea atitudini constituie obstacole, care opresc și întârzie eliberarea din captivitatea egoului ignorant, haotic și posesiv.

După despărțirea de corpul fizic, prin așa-zisa moarte, la trecerea Dincolo, în lumea astrală, sufletele se așează pe niveluri de evoluție, potrivit calităților lor morale și nu după cantitatea cunoștințelor acumulate sau averea lăsată în urmă moștenitorilor.

Revenim la reîncarnare pe Pământ, printr-un șir imens de vieți, tocmai datorită neînțelegerii

sensului real al existenței. Venirea aici are un singur scop: Să ne descoperim acea Particulă divină, aflată în noi, care acționează – prin dragoste, la demolarea conștiinței de suprafață a egoului. Mentea noastră particulară, prizonieră a trecutului, constituie, de fapt, adevăratul obstacol, care ne întârzie întoarcerea la Sursa Luminii, de unde, odinioară, am coborât.

Dacă această descriere o înțelegem prin trăire directă, Pacea Sufletului vine de la sine, ca o binecuvântare. și, ca om liber, detașat de toate deșertăciunile acestei lumi, vom pune existenței noastre un nou temel, în care Viața și iubirea merg împreună în climatul Veșniciei. Individul astfel realizat, prin transformarea sa radicală, influențează benefic întreaga lume.

Încă mai precizăm că această puritate sacrosanctă, care ne prilejuiește integrarea în Necuprins, o datorăm Atenției spontane, lucide...

La fenomenul Atenție nu există, sub nicio formă, acest dualism, adică eu și Atenția, care are în vedere împlinirea unei opțiuni.

Practic, ea se declanșează spontan și direct la orice zgomot-surpriză, determinat de mișcarea permanentă a Vieții. Lumea exterioară ne provoacă în fiecare clipă, prin sunete și colorit, mereu altele, într-o constantă varietate.

Tot la fel, suntem provocați și de lumea noastră interioară, prin gânduri, dorințe, imagini. Unele sunt reacții ale minții la incitațiile din afară ale ființei noastre. Altele apar din prisosul conținutului conștiinței, înmagazinat în urma experiențelor anterioare, din această existență, sau, în șirul de reîncarnări, din trecutul nostru ancestral.

Atenția este întocmai ca o rază de lumină, prin care ființa complet lucidă vede, aude, înțelege și acționează concomitent, în chip desăvârșit. și tot ceea ce este conștientizat în acest mod, dădată și dispăre, fără să lase urme.

În locul gol – Vid psihologic absolut, instalat în mod natural – practicantul se integrează în Marea Energie Cosmică. Sau, altfel explicat: această clipă de liniște reprezintă o fereastră deschisă spre Infinit.

În această ipostază, Sacrul – existent în noi – se revelează ca fiind perfect integrat în Infinitate. Numai trăind efectiv acest moment de uniune, putem afirma: Eu și Întregul – Una, adică, Un Tot inseparabil. Minte, inima și întreaga ființă se topesc în această unică și Infinită Energie.

Ce simțim în această uniune? În primul rând apare o stare de mulțumire deplină, în care orice altceva nu-și mai găsește rațiunea de a fi. O putem numi stare de fericire – existentă prin ea însăși – neconexată de nicio motivație obiectivă sau subiectivă. Este o stare de existență în afară de timp și spațiu, Frumusețe, Lubire și Bunătate la nivel absolut, sunt doar niște cuvinte care exprimă în mod palid acest A Fi cu adevărat.

După această tentativă de a reda fenomenul real al trăirii integrității ființei, ca rezultat al atenției, putem afirma că Atenția este însăși Sacralitatea în acțiune.

Efectele Atenției nu vor întârzia să se concretizeze. Ele devin tot mai evidente, pe măsura în care structura concentrată pe sine își pierde din autoritate, prin dispariția energiilor respective, determinate de contactul cu flacăra Atenției.

Și, pentru a reveni mereu la practica întâlnirii cu noi înșine, ne punem din nou întrebarea: Oare este așa de greu să privim și să ascultăm instantaneu, fără să avem în vedere vreo motivație și fără să apreciem ceea ce întâlnim?

Acest imperativ ni-l pretinde chiar viața. Pentru a o putea înțelege cu adevărat – ea fiind mereu schimbătoare și, deci, nouă de la o clipă la alta – ne solicită să o întâmpinăm cu aceeași prospețime. Așadar, să tacă smerit intelectul cu toate acumulările lui! Știutul este trăire perimată, iar reamintirea lui împiedică înțelegerea noutății absolute a clipei prezente.

Orice clipă trăită și-a consumat existența. Prin trăire, ea devine ireversibilă. Clipa următoare ne solicită, în mod indiscutabil, aceeași prospețime. În această veșnică noutate aflăm frumusețea reală a vieții, care curge neîncetat.

Mai este cazul să comentăm despre lipsa atenției la întâlnirea cu viața? Nu cred!

Amărăciunea, plictiseala, teama, zbuciumul, aroganța, pentru a nu aminti decât câteva efecte, ne demonstrează cu prisosință, la tot pasul, modul nostru eronat de funcționare, ca ființe umane incomplete.

Funcționând la nivelul egoului, plin de sine, ipocrit și arogant, ne împletim viața ca făpturi ignorante, încrâncenate de ambiții, în ură și dezmăț și ne creăm propriul climat al stresului autodistrugător.

Cunoștințele acumulate, ca și avuția, înțelese și folosite eronat, ca teme al propriului prestigiu și renume, nu fac altceva decât să ne...

Pentru îndestularea sa, se orientează spre acele soluții, de la care speră că va culege satisfacții și plăceri.

Unii se îndreaptă spre alcool și droguri și devin îndată pătimiși incurabili.

Alții caută distracții vizuale și auditive și, pentru a și le satisface, frecventează cinematografe, teatre, săli de concerte, televizor, manifestări sportive etc.

Pentru alții, munca devine pasiune, în care își sacrifică timpul de odihnă, punându-și în pericol sănătatea.

Și, în sfârșit, întâlnim distracția ideală! În acest caz, egoul – grijuliu și atent față de interesul său spiritual – pune preț pe credințe religioase sau alte practici, de la care speră să-i aducă mulțumire, fie în lumea actuală, fie în cea viitoare.

Toate aceste soluții sunt la fel de superficiale și ineficiente, ca și mintea fragmentară, care le-a inițiat. Satisfacțiile de moment sunt doar simple amăgiri, care, prin natura lor, dau proporții ignoranței și, implicit, dezordinii.

De asemenea, fiecare soluție în parte se definește ca formulă de evadare din fața Vieții, a cărei integritate, omul fragment este incapabil să o întâlnească și să o înțeleagă în mod corespunzător.

Golul psihologic, pe care-l simte căutătorul de distracții, nu poate fi umplut niciodată, în acest fel. Dimpotrivă, dorința, urmată de eforturile intense ale voinței de a umple acest gol, nu face decât să mărească și mai mult sărăcia sufletului.

Dar, să vedem, ce se întâmplă dacă ne integrăm în acest gol?

Când noi și golul suntem o perfectă unitate, apare în mod natural armonia și echilibrul psihic interior. În acest fel, uniunea spontană ne scoate din timp, oferindu-ne o stare de Conștiință Pură, acausală.

În asemenea binecuvântate clipe, ni se revelează Adevărul Absolut, ca iubire activă, care curăță și transformă întregul climat impur, determinat de componența psihologică a omului vechi.

În concluzie, ori de câte ori ne vom afla în fața golului psihic, sub formă de plictiseală, amărăciune, monotonie, stare de urât etc., vom recurge la integrare în acest Vid. Înarmați cu flacăra Atenției – noi înșine fiind această flăcără – pătrundem, aidoma unui fulger, în mijlocul acestui gol.

Dacă întâlnirea este corectă, veți descoperi singuri că simpla integrare ne oferă Iluminarea minții, însoțită de o stare de bucurie, în care nu mai dorim nimic altceva.

Individul, care funcționează ca un Tot Indivizibil, privește distracțiile, de care aminteam, ca manifestări superficiale. Nu le dorește niciodată, iar când împrejurările îi impun prezența, nu le condamnă, ci le ia așa cum sunt ele.

34. DIVIZIUNEA

Diviziunea se-nscrie printr-un gând care s-afirmă
Drept ego ce se frământă într-o veșnică derivă.
Ne vom diviza mereu, când prin noi apreciem,
Mintea oarbă fiind măsura ce ne-ndeamnă să vedem.

Când relația lipsește, spațiul dintre noi se umple,
Orișice se cântărește prin tot soiul de formule:
Eu, deosebit de tine, unul hâd, altul frumos,
Este rău și este bine sau pagubă ori folos.

Încă spunem: mic sau mare, important sau fără rost,
Prin timp, minte călătoare, care-apreciază prost.
Când este diviziune nu putem privi real,
De noi ruptă-i legătura, ca un fenomen fatal.

64. PLECTISEALA

Sec dezgust, monotonie – stare proastă de urât,
Insipidă-mbrățișare de om trist și mohorât;
Nimic n-are gust, valoare – totul e nepotrivit,
Prin ea, viața-i fără-de rost – insul un nefericit.

Plictisul, când e acut și în profunzimi domnește,
Omul este istovit, energia-și risipește;
Lenevit îi este corpul, mintea-i este degradată,
Toate-n el se șubrelesc prin otrava blestemată.

Permanent s-aleg formule – toate simple evadări,
Ca urâtul să-l alunge și s-apară alte zări;
Orice fugă-i o himeră, totdeauna amăgitoare,
Căci răul prin el renaște și-și adaugă amploare.

Nefireasca plictiseală are rădăcini în eu,
Întuneric și-nșelare, el confuz este mereu.
El, prin orișice mișcare, în conflict fără-de-nțeles,
Fiindcă se privește Noul cu vechiul, lipsit de sens.

Privită ca-ntr-o oglindă, această manifestare
Instantaneu se obține prețioasa dizolvare,
Când în practicant s-adună Necuprinsa Energie,
Și-nțeles devine totul – prin mișcare-n armonie.

Plictiseala este o stare de monotonie, moleșeală, tristețe și dezgust, care stăpânește omul în așa măsură, încât face din el un nefericit, care își duce existența într-o viață lipsită de sens. Întocmai ca o otravă, ea operează prin timp, degradări, atât pe plan psihologic, cât și pe plan fizic. Datorită ei, ni se risipește energia și corpul se lenevește.

De obicei, omul, confundat cu plictiseala, caută cu insistență o întreagă suită de evadări, numai și numai de a scăpa de această stare de lăncezeală. Dar toate formulele la care se recurge nu fac altceva decât să ofere mici divertismente, de scurtă durată. Ea revine de fiecare dată, cu nuanțe și mai apăsătoare.

Orice fugă din fața plictiselii constituie o soluție himerică, destinată, încă de la început, eșecului. Plictisul care, din ignoranță, fuge de plictiseală – ea fiind el însuși – nu poate face altceva, decât să-și agraveze apăsarea.

Ea este o deficiență a egoului, structurată pe incapacitatea acestuia de a întâmpina în mod corespunzător scurgerea normală a vieții. Fiecare tentativă de a întâmpina realitatea clipei cu amintiri înregistrate memorial, se soldează, în mod categoric, fie cu stări tensionale, fie cu

neînțelesuri încărcate de plictis și dezgust.

Să vedem cum se poate scăpa de plictiseală.

Vă sugerează cumva egoul o seamă de soluții: teatru, cinema, săli de concerte, stadioane, excursii sau căutarea unor senzații mai la îndemână ca: sexualitate, alcool, droguri etc.?

Lăsați-le de-o parte! Și să încercăm altceva!

Asta, cu atât mai mult, cu cât ceea ce indicăm este și ușor de verificat, ca eficiență, prin aplicarea corectă și imediată!

Iată-ne, așadar, față în față cu plictiseala! Ea nu este ceva separat de noi. Suntem una cu ea și nu dorim nimic altceva!

Întâmpinată în mod pasiv, cu toată atenția, a mai rămas ceva din ea?! O simțim încă în continuare?!

Dacă n-a dispărut, înseamnă că nu funcționăm ca un om întreg, ci ca fracțiune. O parte din noi s-a separat de ea și așteaptă ceva să apară sau s-a proiectat în viitor cu scopul de a acționa asupra plictiselii.

Prin simpla-i întâlnire, ea-n mod fatal dispare,
Și veți afla voi singuri, că tot ce-i Viu nu moare.

În această temă descriu primul fenomen de dedublare, declanșat spontan în luna august 1948 și continuat apoi pe parcursul a 42 de ani de existență. Acest fenomen face subiectul cărții „Moartea morții și desăvârșirea”.

Descoperirea fenomenului a fost pentru mine o absolută surpriză. La acea dată, nu citisem și nici nu aflasem pe vreo altă cale ceva despre dedublare.

Deci, dintr-o stare de vis, în care mă aflam, la câțiva metri deasupra solului, în curtea casei, am devenit perfect conștient. În dublura corpului existam cu întreaga mea capacitate psihologică și spirituală. Dispuneam de o minte clară și știam precis unde îmi era corpul, unde-mi era familia și ce evenimente mă aduseseră în comuna mea natală.

Practic, mă simțeam foarte bine în această a doua dimensiune de existență. Doream să nu mai revin în corpul meu carnal, care zăcea într-un pod de bucătărie. Dar un gând de teamă m-a readus în corpul fizic.

Surpriza și entuziasmul primului fenomen care-mi demonstra că nu există moarte, m-a determinat să inițiez, în continuare, o gamă variată de experiențe. Și așa, cu fiecare experiență, noi și noi dovezi veneau să întărească convingeri deja formate.

Numai după opt ani de zile am putut să citesc și să mă documentez și de cele ce spun și alții că au făcut. În mare vorbind, experiențele mele își au un caracter particular de originalitate. Această deosebire este perfect justificată de Legea Universală a mișcării permanente, aducătoare de noutate de la o clipă la alta.

În această dimensiune, am întâlnit cunoscuți și necunoscuți, care au trăit cândva pe Pământ și care Dincolo continuă să-și ducă existența, așezați pe niveluri de evoluție morală.

Am mai aflat că dreptul și incoruptibilul judecător, care se află în fiecare dintre noi – ca Scânteie Divină – ne pune în situația de a ispăși greșelile și păcatele, pe care le-am săvârșit aici, pe Terra. Nicio greșeală nu scapă fără ispășire, pentru ca din asta să învățăm a nu mai greși. O impune chiar Legea dragostei, care, în fond, ne vrea pe toți să atingem fericirea adevărată.

În lumina cunoștințelor pe care le-am cules din lumea astrală, cu îngăduința și sprijinul acelei lumi și văzând câtă suferință provoacă teama de moarte, nu fac decât să dau asigurări că, așa-zisa moarte, nu este altceva decât părăsirea învelișului trupesc. Este la fel cu dezbrăcarea hainei, care nu ne mai este de folos și trecerea într-o altă dimensiune cu mult mai multe posibilități de deplasare și instruire, decât în lumea asta.

Tot acolo am aflat că Pământul este loc de ispășire, în sensul de a goli conținutul egoului de întreaga zgură a energiilor negative, al căror autor suntem noi înșine. Iar această operație de înnobilitare nu o poate realiza decât Sacrul din noi. Să-i dăm, deci, posibilitatea să o facă.

În cazul când vreodată vă cuprinde teama de moarte, să nu-i acordați nicio importanță, pentru că gândirea îi amplifică intensitatea și vă copleșește întreaga ființă.

Întâmpinată cu flacăra Atenției, ea, în mod fatal, dispăre de-ndată și în locul gol veți constata că existați, totuși, ca stare de Conștiință Pură, fără dimensiuni. Această stare de A Fi, care apare când gândirea nu mai mișcă, ne demonstrează că Viul din noi nu moare, adică suntem Nemuritori.